



Æ og Dem: Erling Ramskjell, med artistnavnet Æ, er aktuell med sin andre plate «Prosaikk». Her sammen med bandet Dem. MARTIN LOSVIK

Medisin for sjela

Poetisk, alternativ viseroock med sting. Ikke vanskelig å ta medisinen sin, da.

Cd
Æ
PROSAIKK
Clearpass/Indie



Bak pseudonymet Æ finner vi Erling Ramskjell, nordlendingen som lenge bodde i Trondheim og gjorde seg bemerket med blant andre Schtimm, og som nå har base på Træna. Dette er hans andre soloplate, og den utgis på USB-minnepinne i Norge, cd i Sverige. Minnekortet har påskriften «Prosaikk 25 mg» og kommer i tillegg i en gråpose med varseltrekant. En morsom gimmick, og jeg kan skrive under på at «lykkepillene» virker.

Ramskjells medisin består av melodisk viseroock med til

dels giftige eller undrende, av og til morsomme tekster på nordnorsk. Tenk Schtimm, bare enda *nærmere*, mer personlig, med den samme besetningen og ikke minst det samme flotte meloditilfanget.

Referansene strekkes lengre enn hva sjangeren skulle tilsi, som Yo La Tengo («Som dagan går») eller Radiohead («Lille venn»), hvis vi tar i litt. Og det skal man jo. Jeg liker Æ best når han er nedpå og i det filosofiske hjørnet. Men Stefan Sundströms bidrag på et par av låtene spriter likevel opp en allerede rødvinstung fest på den riktige måten.

Stærke, poetiske (nord-) norske tekster som faktisk handler om noe (som fuglehat, avvikera, kidsa, livet og døden), hever også inntrykket av en plate som er alt for god til å gå glipp av. Men pass på, det er lett å bli avhengig.

Høydepunkt: «Om kidsa» og «Som dagan går»

Anmeldt av KAI KRISTIANSEN

hvem dette er

Onkelræpp

Onkel Gaffa & Pillja har tendenser - både gode og dårlige.

Cd
Onkel Gaffa & Pillja
JA, Æ SA PLATA HETE JA.
Onkel Gaffa & Pillja



Jeg kan oppsummere min opplevelse av «Ja, æ sa plata hete ja» veldig kort: Produksjonens «kjerneverdier» appellerer til meg, vokalprestasjonene gjør stort sett ikke det.

Produksjonen er en nedstrippa og enkel elektro-/sam-

pleproduksjon, rent teknisk ikke noe å hoppe i taket av – det er ikke brukt veldig mye tid på å finstille effekter og filter her, og høres ganske «preset» ut – men innfallene og energien er det lite å si på. «Riffene» er også tidvis skikkelig fengende, litt som om en ung Olof Dreijer (The Knife) skulle ha gått på en hiphop-syresmell.

«Vi e itj sånne som fær på City Syd med brilla uten brillglass!», sier Onkel Gaffa & Pillja. Tekstene og vokalprestasjonene er litt i Per Bergersen-landskap-vilje og innsats blandes med humor, og det er kort vei fra finurlig til plumpt. Stemmebru-

ken og frasinga er ikke på noe toppnivå, men det er forsåvidt ikke noe stort ankepunkt.

For jeg tror nok denne plata er laget ut fra et ønske om å ha det artig. Og det høres artig ut, innimellom er det veldig smittsomt også, sjøl om det hele leveres ganske demo-aktig. Litt mer arbeid med arrangement og produksjon, og litt tydeligere veivalg (tulleræpp vs ambisjoner), så ser jeg ikke bort fra at OG&P kan holde på oppmerksomheten lenger enn et par lytt.

Høydepunkt: «Ka E D», «Skinnj og Bein»

Anmeldt av MAGNE GISVOLD

En utfordrer til det klanglige hegemoni

Disse musikerne viser hvordan gitar og sang er som skapt til hverandre.

Cd
LIEDER MIT UND OHNE WORTE
Helene Wold, sopran
Vegard Lund, gitar/
mandolin



Klangen følger sin egen orden. Den kan gjerne være streng nok. Det er ikke bare å stable om på et symfoniorkester, eller arrangere hvilken som helst musikk for hvilket som helst instrument. Derfor er den tyske lieden først og fremst båret oppe av klaveret, og stakkars den som erstatter klaveret med et annet akkordinstrument, slik som gitaren, for eksempel. Men saken er den at den tyske lieden faktisk hadde solide allianser med gitaren i sin tidlige fase. Og det er disse originalarrangementene Helene Wold og Vegard Lund har fokusert på i denne innspillingen, som dermed

inkluderer så vel Spohr, Mozart og Schubert som Diabelli og Giuliani.

Dette er derfor blitt en delikat innspilling. Helene Wold har en svært lyrisk sopran som beveger seg på en smidig måte i disse sangene, og de blir fremført med en god diksjon. Vegard Lund følger opp på en fin måte med spesielt rent og støyfritt spill. Denne nøyaktigheten går riktignok litt på bekostning av energien, men i samspillet fungerer dette likevel veldig bra. For her er det først og fremst intimiteten som blir det viktige, og akkurat den står frem i klartekst. Og det er kanskje akkurat denne intimiteten som blir den egentlige utfordringen. For den er sterkt til stede i de to sangene av Mozart til akkompagnement på mandolin. Man må si den er en klangmessig prøvestein. Men også disse fungerer bra. Her kommer også energien frem. Det er bare litt fremmed.

Anmeldt av HROAR KLEMPÉ